

Rezumat

Pornind de la introducerea unor elemente noi privind istoria comunității istorice grecești din București și a școlii asociate, teza include o analiză comparativă a situației din Grecia și România în timpul și după cel de-al Doilea Război Mondial, precum și un studiu privind prezența refugiaților comuniști greci în România după război. Această teză de doctorat examinează istoria comunității elene din București în contextul relațiilor româno-grecești, concentrându-se pe perioada 1944-1948 – ani marcați de consecințele celui de-al Doilea Război Mondial și de reconfigurarea politică a Europei de Sud-Est. Cercetarea se bazează pe surse de arhivă inedite din România – în special colecțiile Consiliului Național pentru Studiul Arhivelor Securității, Arhivele Diplomatice ale Ministerului Afacerilor Externe și Arhivele Naționale – completate de documente editate din Arhivele de Istorie Socială Contemporană (ASKI) ale Partidului Comunist Grec. Teza reconstituie evoluția comunității grecești din București, organizarea sa internă, rolul școlii și bisericii grecești, precum și relațiile sale cu statul român și cel grec, de la începuturile sale din secolul al XIX-lea până la transformările profunde care au urmat după 1945. Un accent deosebit este pus pe perioada postbelică, când România a devenit un refugiu pentru mii de greci - majoritatea comuniști - care fugeau de Războiul Civil din Grecia (1946-1949). Studiul explorează condițiile de exil, politicile statului român față de refugiații greci și modurile în care prezența lor a influențat evoluția comunității elene din capitală. Prin combinarea cercetării istorice riguroase cu o analiză comparativă a contextelor grec și românesc, teza aduce o contribuție originală la înțelegerea relațiilor româno-grecești și a istoriei Europei de Sud-Est din secolul al XX-lea, completând lacune semnificative din istoriografia românească privind minoritățile etnice și exilații politici.